

Zamansız bir ikonla randevu: Simply Sinatra

Kimilerine göre 20. yüzyılın en iyi yorumcusu, kimilerine göre tüm zamanların en ikonik figürlerinden biri. En az bir şarkısını ezbere bildiğimiz, New York, New York şarkısı çalma listemizde daima ilk sırayı kapatan, "reddedilemeyecek bir teklifle" hayatı kurtulan The Godfather karakteri Johnny Fontane'in ilham kaynağı, asla kayıtsız kalamadığımız bir show yıldızı. Ya da kısaca, Sinatra.

*S*anat sahnesi Kasım ayının son akşamlarından birinde gerçekleşen Simply Sinatra konserinde herkesin kendi Sinatra'sını bulduğu bir geceye tanık oldu. Sadece şarkıları ve big band orkestrasıyla değil, mavi gözleri ve karizmatik duruşuyla adeta bu efsane haline gelmiş beyefendinin ta kendisi de karşımızdaydı.

Simply Sinatra, gerek yaşayan en iyi Sinatra yorumcularından biri olarak kabul edilen Stephen Triffitt'in etkileyici performansı, gerek Matt Roberts'in orkestra şefliğindeki London Concert Orchestra'nın klasik Sinatra düzenlemelerine getirdiği başarılı yorumlar ve cazın kraliçelerine yeniden hayat veren Katie Birtill'in sesi, Leila Stewart ve James Wilson'ın danslarıyla dinleyiciye Sinatra'nın dünyasını tüm detaylarıyla yaşatan bir proje. Londra merkezli bir yapımla olan Simply Sinatra, Londra'nın önde gelen gösteri sanatları merkezlerinden Barbican Centre sahnesinin de konuklarından biri.

Projenin yıldızları, 24 Kasım gecesi Sinatraseverlerin kalbini kazanan zengin bir repertuarla sahnediyorlar. Stephen Triffitt, Come Fly With Me ile başlayarak, Cole Porter klasığı I've Got You Under My Skin, Cheek to Cheek, Witchcraft, The Way You Look Tonight gibi kimileri caz repertuarından, kimileri müzikallerden örneklerle bizi 21. yüzyılda Sinatra'yı dinlediğimize her şarkıda daha çok inandırdı. Katie Birtill ise hem Moon River, I Ggot Rhythm gibi şarkıları başarılı solo performanslarla yorumladı hem de So in Love, Something Stupid gibi şarkılarda Triffitt'e eşlik etti. Stephen Triffitt'in Sinatra'nın kendi sözlerinden yaptığı alıntılara ve şarkılara ait anekdotlara kadar her şey inceliklerle düşünülmüştü.

Gecenin "esas adamı" Triffitt'i anlamak için hem onun hem de Frank Sinatra'nın hikâyesinde biraz eskilere gidelim. Francis Albert Sinatra, 12 Aralık 1915'te, New Jersey'de, İtalyan göçmeni bir ailenin tek çocuğu olarak doğdu; sayısız albüm, beş Grammy ve bir Oscar ödüllü sahibi bir yıldız haline geldi. Solist Stephen Triffitt'in yıldız olma hikâyesi de en az Sinatra'nunki kadar şaşırtıcı. Kendi halinde bir satış ve pazarlama uzmanı olarak çalışırken küçük kulüplerde sahne alarak Sinatra şarkılarını seslendirmeye başlamış, bir yetenek yarışmasına katıldığında ise tüm dikkatleri üzerine toplamış. İlk Sinatra plağını 13 yaşındayken alan Triffitt'in bu tutkusu, onun stilini zamanla bir kimlik gibi benimsemesini sağlamış. Zamanla The BBC Symphony Orchestra konserlerinden Galler Prensi Philip adına düzenlenen partilere kadar birçok kez sahne almış. Triffitt, bugün 21. yüzyılın "yaşayan Sinatrası" olarak kabul ediliyor.

Sinatra repertuarının bunca yıl sonra hala hayranlarının olması, kimileri 1930'larda bestelenmiş bu zamansız şarkıların hala bizleri sarıp sarmalaması aslında çok da tesadüf değil. Dönemin en iyi bestecileri ve söz yazarlarının imzasını taşıyan bu şarkılarda aynı za-

manda her biri farklı yeteneklerde aranjörlerin Sinatra'ya özel olarak hazırladığı düzenlemeler var. Tommy Dorsey, Nelson Riddle, Quincy Jones, Billy May, Johnny Mandel gibi aranjörler; hem "scat singing" (vokal doğaçlama) yapmayan Sinatra'nın sözler ve melodiler etrafında daha yaratıcı olmasını sağlayan hem de Sinatra ile orkestrayı soru-cevap niteliğindeki melodi figürlerini esere dâhil eden düzenlemelere imza atmış. Aslen 3/4'lük bir vals olarak, "In Other Words" ismiyle yazılan Fly Me To The Moon, Quincy Jones tarafından 4/4'lük bir swing parçası olarak düzenlenmiş. Simply Sinatra gecesinin ikinci bölümün etkileyici performanslarından Night and Day'in düzenlemesinde ise Nelson Riddle imzası var. London Concert Orchestra'nın dinamik ve tutkulu performanslarını dinlerken bu düzenlemeleri canlı olarak dinlemenin nadir yakalanan bir fırsat ve tarifsiz bir keyif olduğunu da düşünmeden edemedim.

Herkesin Sinatrası ve Sinatra şarkısı elbette kendine. Bana göre gecenin en etkileyici anı, Sinatra'nın sadece piyano eşliği ile söylediği One For My Baby (and one more for the road) performansıydı. Bir caz kulübünde gece sonu (tam olarak üçe çeyrek kala) şarkıcının (anlatıcının) barmenle (ismi Joe) sohbetini anlatan (ve dinleyiciyi de barmen yerine koyan) samimi sözler ve sadece piyano eşliği. Dopdolu bir konser salonunda dinleyici ile baş başa olma duygusunu korumayı gerektiren, biraz da oyunculuk yeteneği isteyen şarkıda Stephen Triffitt'in performansı hayranlık vericiydi. Sinatra şarkılarının belki de en zor yanı, onun mirasını yaşatarak ama gölgesinde kalmadan söyleyebilmek. Stephen Triffitt'in başarıyla altından kalkabildiği şey de bu.

Sinatra her ne kadar en ünlü sözlerinden birinde "öldüğüm güne dek yaşayacağım" demişe de, ruhu 21. yüzyılda da tüm canlılığıyla yaşıyor.